

ΝΕΑ ΤΑΣΗ

ΔΙΜΗΝΙΑΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' • ΤΕΥΧΟΣ 9ο • ΜΑΡΤΙΟΣ - ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1989 • ΔΡΧ. 200

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΙΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

ΝΑ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΟΥΜΕ ΤΟΝ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ ΜΑΣ

EDITORIAL

Θά συμφωνήσουμε μαζί σας εκ των προτέρων ότι αυτό τό περιοδικό ἄργησε λιγάκι. Καί δέν υπάρχουν δικαιολογίες. Πέρα ἀπ' αὐτή τήν καθιερωμένη μας πιά καθυστέρηση, ὑπάρχει ἕνα ἀκόμα χαρακτηριστικό αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ: μᾶς βγήκε κάπως περισσότερο διανοούμενο ἀπ' ὅ,τι συνήθως. Κι αὐτό παρά τήν κάποια κριτική πού μᾶς ἀσκήθηκε γιά τό προηγούμενο τεῦχος, ὅτι τά θέματα πού παρουσιάσαμε δέν ἦταν τοῦ ἄμεσου ἐνδιαφέροντος τοῦ ἀναγνωστικοῦ μας κοινοῦ.

Σ' αὐτό τό σημεῖο ἴσως χρωστᾶμε κάποιες ἐξηγήσεις. Σ' ὅ,τι ἀφορᾶ στό πολιτικό ἐπίπεδο νομίζουμε ὅτι τά πράγματα εἶναι ἄρκετά ἀπλά. Εἴτε στό ἐπίπεδο τοῦ πολιτικοῦ σχολιασμοῦ τῆς ἐπικαιρότητας εἴτε στό ἐπίπεδο τῆς πολιτικοῦ-δεολογικῆς ἀνάλυσης γενικότερων κοινωνικῶν φαινομένων, τό περιοδικό συμμετέχει στή ζύμωση τῶν ἰδεῶν καί τῶν ἀπόψεων συμβάλλοντας ὅσο μπορεῖ σ' ἕναν νοητό διάλογο μέ τούς ἀναγνώστες.

Στό ἐπίπεδο ὅμως τῆς θεωρίας ὑπάρχει ἕνα σημαντικό πρόβλημα: ἡ ἐθνικιστική θεωρία δέν εἶναι μία. Ὁ ἐθνικισμός δέν ἔχει τόν «Μάρξ» του, δέν ἔχει τόν «διαλεκτικό ὕλισμό» του, δέν ἔχει τήν μία, καθολικά ἀποδεκτή θεωρία, πάνω στήν ὁποία γίνονται διάφορες ἀναγνώσεις. Ἀπ' τήν ἄλλη, ὁ ἐθνικισμός ἔχει ὅμως τίς ἀρχές του, τίς ἰδεολογικές του κατευθύνσεις ἄν καί ὅχι ἐνιαῖα διατυπωμένες. Αὐτό εἶναι ὅς ἕνα σημεῖο καί φυσικό καί ἐπιθυμητό: ἡ κάθε χώρα διέπλασσε ὅχι μόνο ἕνα πολιτικό πρότυπο ἐμπνευσμένο ἀπό τίς ἐθνικιστικές ἀρχές πού ἐκφράστηκαν ἢ δέν ἐκφράστηκαν στίς μεγάλες ἐθνικιστικές ἐπαναστάσεις τῶν ἀρχῶν τοῦ αἰῶνα, μά καί διαφορετικούς τρόπους τοῦ σκέπτεσθαι. Ἄλλος λοιπόν ὁ ἐθνικισμός τοῦ Bardèche στή Γαλλία καί ἄλλος τοῦ D' Anunzio στή Ἰταλία, ἄλλος τοῦ Enoia καί ἄλλος τοῦ I. Δραγούμη, ἄλλος τοῦ Jose Antonio Primo de Rivera καί ἄλλος τοῦ Adriano Romualdi, ἄλλος τοῦ Barrés καί ἄλλος τοῦ Carl Smitt,

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

• Editorial.....	2, 43
• Γλωσσική φτώχεια: ἕνα ἀκόμη βῆμα πρὸς τόν ἀφελληνισμό.....	3
• Σχόλια.....	5
• Σύνοδος τῆς Κ.Ε. τῆς Ν.ΕΠΕΝ: Ἡ κεντρική ἰδεολογική εἰσήγηση τοῦ Μάκη Βορίδη....	9
• Ἐκλογικό Σύστημα.....	19
• Βία καί Ἀθλητισμός.....	20
• Ἡ μορφή τοῦ Δουλευτῆ.....	24
• ΕΣΝΑΜ: Ἀγώνας γιά τόν Ἑλληνισμό.....	29
• Ἡ δολοφονία τοῦ Σεργκέι Ν. Κίρωφ.....	31
• Κινηματογράφος.....	35
• Βιβλιοκριτική.....	38
• Ἀλληλογραφία.....	40
• Εἰδήσεις.....	41

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Κων/νος Τσακίρης
Κολοκοτρώνη 11 - 105 62 ΑΘΗΝΑ

Ἐτήσια συνδρομή ἐσωτερικοῦ 1.500 δρχ.
Ἐτήσια συνδρομή ἐξωτερικοῦ 2.000 δρχ.

Τά ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν
τίς ἀπόψεις τῶν συγγραφέων τους
καί δέν δεσμεύουν τή Σύνταξη.

**ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ
ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ**

ἄλλος τοῦ Π. Γιαννόπουλου κι ἄλλος τοῦ Marinetti. Καί θά μπορούσαμε νά παραθέσουμε πολλά ἀκόμα ὀνόματα πού τό καθένα ἐξέφρασε μιά διαφορετική σύλληψη σέ αἰσθητικό καί θεωρητικό ἐπίπεδο τοῦ ἐθνικισμοῦ. Πολιτειολόγοι, κοινωνιολόγοι, νομικοί, οικονομολόγοι, φιλόσοφοι, ποιητές, λογοτέχνες, θεατρικοί συγγραφείς, πολιτικοί συνέβαλαν στήν διαμόρφωση τοῦ αἰσθητικοῦ καί θεωρητικοῦ πλούτου, μά καί πολυπλοκότητος τοῦ ἐθνικιστικοῦ φαινομένου. Καί πάντα, ὅλα αὐτά μέσ σ' ἕνα δεδομένο κοσμοϊστορικό περιβάλλον, πού ἐπηρέαζε τίς ἀπόψεις καί τίς ἐκτιμήσεις του. Ὁ ἐθνικισμός εἶναι μιά θεωρία ζωντανή καί δυναμική, ἀκριβῶς γιατί προσπαθεῖ νά συνδεθεῖ καί νά ἐκφράσει κάτι τό ζωντανό κι ἐξελισσόμενο: τήν ἐθνική καί λαϊκή συνείδηση. Δέν εἶναι λοιπόν πάντα ἀπλό νά παρουσιάσεις τήν ἐθνικιστική θεωρία. Εἶναι ἀρ-

κετά ἀπλό νά παρουσιάσεις θεωρητικές ἀρχές πού τά σημερινά ἐθνικιστικά κινήματα θεωροῦν ἀποδεκτές: τήν ἐθνική συνείδηση, τήν παράδοση, τόν ἡρωϊσμό, τήν ἱεραρχία καί τήν τάξη, τήν ἐλευθερία, τήν ἔννοια τῆς κοινότητας, τό δεδομένο καί ἰσχυρό κράτος. Θά λέγαμε ὅτι πολύ περισσότερο συμφωνοῦν τά κινήματα στόν προσδιορισμό τῶν ἐχθρῶν, φιλελεύθερων, μαρξιστῶν, ὕλιστῶν, ἐμποροκρατῶν κι εὐδαιμονιστῶν, ἡδονιστῶν κι αἰσθησιοκρατῶν. Μά στήν θετική πρόταση θά δοῦμε ἄλλους νά τονίζουν τόν ρόλο τῶν συντεχνιῶν καί τόν παράγοντα ἐργασία, ἄλλους ν' ἀνησυχοῦν γιά τήν πολιτιστική ταυτότητα καί ν' ἀναγορεύουν τόν πολιτισμό σέ κεντρικό ζήτημα, ἐνῶ δέν λείπουν κι ἐκεῖνοι πού βλέπουν μιά προοπτική συντηρητικῆς διαχείρισης τῶν μεταπολεμικῶν κοινωνικοπολιτικῶν δεδομένων.

Συνέχεια στή σελ. 43

.2, 43
.....3
.....5
η...9
.....19
.....20
.....24
.....29
...31
...35
...38
...40
...41

Η γλωσσική ανεπάρκεια, η γλωσσική σύγχυση, ή γλωσσική πενία, είναι φαινόμενα της κρίσης του πολιτισμού που με απόλυτη επάρκεια εκφράζει ο νεοφουτουρισμός. Πιο πάνω, καρτέ από τό φουτουριστικό κόμικ του Pablo Echaurren

ουν
τους

Ι
Η

θεωρη-
ά έθνι-
ίποδε-
η, τήν
τήν ιε-
λευθε-
ας, τό
ς. Θά
ο συμ-
οσδιο-
ερων,
οκρα-
στών
ν θετι-
ν νά
χνών
ι, άλ-
ιστι-
εύουν
τημα,
ό βλέ-
τικής
ικών
ων.
ελ. 43

ΓΛΩΣΣΙΚΗ ΦΤΩΧΕΙΑ:

Ένα ακόμη βήμα προς τόν αφελληνισμό

του Δημήτρη Σαρτζετάκη

Πάσχουμε από γλωσσική πενία, αποκοπήκαμε από τις ρίζες μας, αγνοούμε την συνέχεια της γλώσσας και οδηγούμαστε σε γλωσσικό χάος. Χάνουμε την γλωσσική μας ταυτότητα. Οι προηγούμενες φράσεις έχουν επιλεγεί από διάφορα άρθρα του καθημερινού τύπου και επισημαίνουν ότι η γλωσσική ανεπάρκεια υποδηλώνει και έναν γενικότερο γλωσσικό μαρασμό. Η γλωσσική ασυνέχεια μας με τό παρελθόν, ισχυρίζονται, προσδίδει και τήν αδυναμία παραγωγής ιδεών.

Τό πρόβλημα λοιπόν πού μās δίνεται νά επιλύσουμε είναι κατά πόσο οι προηγούμενες επισημάνσεις εντοπίζουν ένα υπαρκτό φαινόμενο και κατά πόσο είναι σημαντική ή γλωσσική καλλιέργεια σε έναν κόσμο πού έχει γνωστικές απαιτήσεις από έμάς.

Η γλώσσα είναι ένας κώδικας έκφρασης και επικοινωνίας, ένα συμβολικό σύστημα μέσα από τό όποιο επιτυγχάνεται ή συνενόηση, ή αρμονική συμβίωση αλλά και ή μετάδοση εμπειριών και γνώσεων πού συσσωρεύονται με τό πέρασμα του χρόνου. Η

γλώσσα αποτελεί «τόν καθρέφτη του νοού», είναι ένα προϊόν της ανθρώπινης νόησης ενώ παράλληλα αποτελεί τό ζωντανότερο στοιχείο πολιτισμού, ένα από τά ισχυρότερα συστατικά της εθνικής μας ταυτότητας. Αυτή λοιπόν ή γλώσσα πού άντανακλά τά κυριότερα στοιχεία της ανθρώπινης προσωπικότητας, δέν θά πρέπει νά επηρεάζεται και νά διαμορφώνεται ανάλογα με τίς ανάγκες της εκάστοτε κοινωνικής δομής.

Έτσι σήμερα περισσότερο παρά ποτέ, παρατηρείται τό φαινόμενο της χρησιμοποίησης ενός άποσπασματικού λόγου πού φέρει τά στοιχεία μιάς στείρας συνηματολογίας. Πάσχουμε από μιά γλωσσική πενία, η λαλία χάνει τήν νοητικότητα και τήν μουσικότητα της, ένα σύνολο ξένων λέξεων και φράσεων έχουν εισβάλλει στην καθημερινή μας φρασεολογία. Οι λέξεις νοθεύονται, παρεξηγούνται, γίνονται μάσκες πού προβάλλουν έντεχνα άξίες και πρότυπα πού ικανοποιούν τά συμφέροντα των έπιτηδειών. Τά μηνύματα πού διοχετεύονται καθημερινά αναγκά-

ζουν άσυνείδητα τόν πολίτη νά άποδεχτεί άσυνείδητα αϋτήν τήν φανατισμένη συνθηματολογία. Έτσι ό πολίτης γίνεται άθελα του ένας δέκτης συνθημάτων, ένας φανατικός όπαδός λέξεων και όχι λόγων. Οί άναγνώστες βιβλίων μειώνονται σέ άνησυχητικό ρυθμό, ένω οί έκδόσεις τών κόμικς αυξάνουν ραγδαία.

Η εποχή μας δέν εϋνοεί τήν συντήρηση ενός πλούσιου γλωσσικού όργάνου πού θά άπελευθέρωνε τήν σκέψη, άφου όλα πλέον εξαρτώνται άπό έναν συγκεκριμένο τρόπο ζωής πάνω στις εϋκολίες πού παρέχει ή τεχνολογία και ή αυτοματοποίηση. Η ώφελιμιστική καταναλωτική κοινωνία μας δέν προάγει τήν σωστή σκέψη, ένω ή μοναξιά της ίσοπέδωσης και της οϋδετεροποίησης καταδικάζει τήν σκέψη και τήν λογική του άνθρώπου σέ μία πνευματική και γλωσσική στασιμότητα. Μέσα σ' αϋτή τήν κοινωνία όπου συντηροϋνται μηχανισμοί μαζοποίησης πού αφαιροϋν κάθε δημιουργική πρωτοβουλία, είναι εϋλογο νά καταφεϋγει κάποιος σ' ένα γλωσσικό ιδίωμα, πού άρκει για μία φευγαλέα επικοινωνία, άφου τό φράγμα της μοναξιάς, ό φόβος, ή άνασφάλεια και οί άπρόσωπες σχέσεις στις σύγχρονες μεγαλουπόλεις δέν δημιουργοϋν τίς προϋποθέσεις για μία γονιμότερη έπαφή άνάμεσα στους άνθρώπους.

Ποιοί είναι αϋτοί όμως που τελικά πληττόνται άμεσότερα άπό τήν προκείμενη γλωσσική ανεπάρκεια; Είναι ή νέα γενιά, μία γενιά πού δέν διαθέτει τήν δυνατότητα της σύγκρισης έπειδή δέν διέπεται άπό γλωσσικά βιώματα, δέν έχει μία προηγούμενη γλωσσική εμπειρία.

Μιά άλλη έρώτηση είναι τί πρέπει νά γίνει ώστε νά καλλιεργηθεί ένας γλωσσικός πλοϋτος στους νέους έτσι ώστε νά μποροϋν νά εκφράζονται μέ πληρότητα και νά μποροϋν νά άποδώσουν μέ άκρίβεια και σαφήνεια τό περιεχόμενο τών σκέψεών τους.

Η άπάντηση πού θά μποροϋσε νά δοθεί βασίζεται σέ μία οϋσιαστική καλλιέργεια της γλώσσας πού θά εκφράζει πραγματικά τήν ψυχосύνθεση του άτόμου και θά διαμορφώνει τήν όργανική δομή της νόησης του. Δέν εϋθύνεται δηλαδή ό νέος για αϋτήν τήν γλωσσική και πνευματική παρακμή αλλά ή δομή του συστήματος πού τόν αναγκάζει νά μετατραπεί σέ δέκτη μορφών γλωσσικής ανεπάρκειας και μορφών πού δέν αναπτϋσσουν τήν ψυχική και πνευματική του καλλιέργεια. Η γλώσσα λοιπόν άντικατοπτρίζει τήν ψυχосύνθεση του άτόμου.

Πόσο άπαραίτητος είναι ό σωστός χειρισμός της έκφρασης γίνεται φανερό άπό τίς αυξημένες άνάγκες επικοινωνίας του σύγχρονου άνθρώπου. Σέ έναν κόσμο πού ή παρακμή τών έννοιών είναι έμφανής και ή άσυνέπεια της νόησης όρατή, για νά σταθείς όρθιος πρέπει νά ένημερώνεσαι συνέχεια.

Για νά άποκτήσει κανείς τελικά αϋτή τήν περιζήτητη συνέπεια της νόησης πρέπει νά θέτει τό μυαλό του σέ ένα συνεχή προβληματισμό βοηθώντας το νά καταλάβει νέες άλήθειες, τίς όποιες δέν είχε σκεφτεί, είτε γιατί δέν του είχαν δοθεί τά κατάλληλα έρεθίσματα, είτε γιατί ή κοινωνία προσπάθησε νά του τά

άποκρύψει συστηματικά.

Ο σωστός χειριστής της γλώσσας έχει τήν ικανότητα νά παράγει ιδέες, νά άσκει εϋστοχη κριτική, νά συμμετέχει ένεργά στα πολιτικά πράγματα του τόπου του. Η σωστή λοιπόν διατύπωση, ή άλληλουχία τών σκέψεων, ή κανονική ροή του λόγου άποτελεί τήν βάση για μία σωστή άξιοποίηση του λόγου. Μία πλούσια λοιπόν γλώσσα σάν τήν έλληνική δέν πρέπει νά έγκαταλειφθεί στην παρακμή πού πλήττει τό εϋρύτερο κοινωνικό σύνολο. Πρέπει νά παραμείνει ζωντανή, άκμαία και νά άποτελέσει τήν πολιτιστική εξέλιξη του λαού μας. Μέ τήν τεράστια δύναμη πού διαθέτει θά άποτελέσει για άκόμη μία φορά έναν άπό τους ισχυρότερους μοχλούς εξέλιξης και δημιουργίας. Είναι ένα ζωντανό στοιχείο πολιτισμού, είναι ή οϋσία της έλληνικής ψυχής.

Παράλληλα σάν επικοινωνιακό όργανο διέσωσε άξίες, πρότυπα ζωής και ιδανικά, όπως αϋτό της ελευθερίας και του άνθρωπισμού. Έπειδή λοιπόν ή γλωσσική αϋτοτέλεια είναι αϋτή πού ύπενθυμίζει τήν έθνική μας ταυτότητα και άποτελεί τό σημαντικότερο στοιχείο άϋπνισης της έθνικής συνείδησης, είναι άναγκαίο νά διατηρηθεί άναλλοίωτη και νά άποβάλλει όλα εκείνο τά νοσηρά στοιχεία πού τήν διαφθειροϋν.

Στό σημείο αϋτό θά πρέπει νά καταλάβουμε και νά έπισημάνουμε τό μέγεθος του προβλήματος και τήν αίτία άπό τήν όποια πηγάζει. Είναι έμφανές ότι η ρίζα του προβλήματος έντοπίζεται στην γενικότερη ύποβάθμιση της παιδείας και όλόκληρου του εκπαιδευτικού συστήματος. Είναι άπαραίτητος ό έπαναπροσδιορισμός της δομής του εκπαιδευτικού προγράμματος πού θά περιλαμβάνει περισσότερες και ποιοτικότερες ώρες γλωσσικών μαθημάτων. Έϋπεϋθυνος δέν είναι τόσο ό άριθμός τών ώρών τών γλωσσικών μαθημάτων όσο ό τρόπος μέ τόν όποιο διδάσκονται. Πρέπει νά άνατραπεί αϋτή ή έσφαλμένη έντύπωση πού έχουν οί μαθητές για τά γλωσσικά μαθήματα. Αϋτός λοιπόν ό έπαναπροσδιορισμός του εκπαιδευτικού προγράμματος πρέπει νά ξεκινήσει άπό τή φιλοσοφία του εκπαιδευτικού συστήματος. Πρέπει νά καταλάβουν ότι τό μάθημα της γλώσσας δέν άποτελεί μία άναγκαιότητα δευτερεύουσας σημασίας αλλά ένα σημαντικό (ίσως τό σημαντικότερο) στοιχείο μιας άνθρωπιστικής παιδείας.

Η σημασία της γλώσσας λοιπόν για τήν όμοιογένεια του λαού μας, για τήν πολιτιστική εξέλιξη του τόπου μας, για τήν προσωπική μας ευτυχία και πρόοδο επιβάλλει τήν εξέταση του εκπαιδευτικού μας συστήματος. Δέν φτάνει όμως αϋτό, άφου πρέπει άπό τόν καθένα νά γίνει προσπάθεια άποβολής κάθε ξένου στοιχείου πού αλλοιώνει τήν πνευματική και γλωσσική μας κληρονομία και τήν έθνική μας ύπόσταση. Διαφορετικά ή πολιτιστική επικυριαρχία γλωσσών ισχυροτέρων κρατών, είναι σίγουρο πως θά οδηγήσει στην άφομοίωσή μας και, γιατί όχι, στην εξαφάνισή μας ως έθνους μέ ιδιαίτερα στοιχεία πολιτισμού.

Η ΑΠΕΡΓΙΑ ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ή

Η ΑΝΕΥΘΥΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΥΠΕΥΘΥΝΩΝ

Καί ξαφνικά έν μέσω εξέταστικης περιόδου, αγχους, καφέδων και άυπνίας ξέσπασε και τό μεγάλο και αναπάντεχο κακό: οί καθηγητές τών Πανεπιστημίων και τών ΤΕΙ τής χώρας κατέβηκαν σέ άπεργία!

Γεγονός πρωτοφανές γιά τόν χώρο τής ανώτατης εκπαίδευσης ή άπεργία, και μάλιστα κατά τή διάρκεια εξέτάσεων, έκανε πολλούς νά συνειδητοποιήσουν ότι οί πανεπιστημιακοί παρά τό ότι θεωρούνται λειτουργοί τής παιδείας στήν ύψηλότερή της βαθμίδα δέν παύουν νά είναι και αυτοί μία συνδικαλισμένη κοινωνική ομάδα, πού μπορεί νά προβάλλει, πιστικά, αιτήματα δικαιολογημένα, ή και συχνά παράλογα, ή καταχρηστικά.

Οί άπεργιακές κινητοποιήσεις ξεκίνησαν μέσα στον Ιανουάριο μέ πρωτοβουλία τών καθηγητών τών Τ.Ε.Ι., μέ κύριες διεκδικήσεις τήν αναβάθμιση τής εκπαίδευσης και ειδικότερα τής ύλικοτεχνικής ύποδομής καθώς και μέ οικονομικά αιτήματα πού άφορούσαν μισθολογικές αυξήσεις τόσο τών καθηγητών ΤΕΙ όσο και του ΔΕΠ τών ΑΕΙ. Οί κινητοποιήσεις κλιμακώθηκαν μέσα στον Φεβρουάριο σέ όλη τήν Ελλάδα, μέ αποτέλεσμα σχολές πού άρχικά δέν συμμετείχαν στήν άπεργία νά συμμετάσχουν έπ' άοριστον σ' αυτήν, πλαισιώνοντας, παράλληλα, και τίς πορείες γιά τήν εκπαίδευση πού έγιναν τόσο στήν Αθήνα, όσο και στή Θεσσαλονίκη. Κύριο χαρακτηριστικό τών αιτημάτων ήταν, όπως είπαμε, λίγο-πολύ τό οικονομικό, γεγονός πού είναι έν μέρει επικριτέο άκριβώς διότι δέν είναι τό μόνο από τό όποιο πάσχει σήμερα ή ανώτερη και ανώτατη εκπαίδευση. Κύρια προβλήματα είναι και τό σύστημα λειτουργίας τών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων μέ τόν νόμο - Πλαίσιο 1264/82, γιά τόν όποιο ό ίδιος ό ύπουργός παιδείας Γ. Παπανδρέου παραδέχτηκε ότι «άποδείχτηκε άπο-

τυχημένος και πρέπει νά αντικατασταθεί!» Πρόβλημα επίσης είναι και τό ζήτημα τής γλώσσας και τής άσύδοτης χρήσης της καθώς και ό περιορισμός τής άκαδημαϊκής έλευθερίας μέ τήν ύποχρεωτική χρήση όρισμένων καθηγητικών συγγραμάτων, στό βαθμό πού περνάνε μέ συγκεκριμένη ιδεολογία, συχνά αντίθετη μέ τό αίσθημα πολλών φοιτητών. Γιά όλα αυτά τά ζητήματα δέν τέθηκε ούτε μία παράγραφος στις συνδικαλιστικές διακηρύξεις, πράγμα, πού μās άφήνει διστακτικούς άπέναντι στα διαλαλουμένη «άνησυχία» τών πανεπιστημιακών γιά τήν τρίτη βαθμίδα τής εκπαίδευσης. Έδω βέβαια νά σημειώσουμε ότι δέ θέλουμε νά ταχθούμε υπέρμαχοι τής άπροκάλυπτα άδιάφορης κυβερνητικής πολιτικής στα θέματα τής Ανώτατης Παιδείας. Ούτε άμφισβητούμε τήν άνάγκη ανθρώπων μέ ένα και δύο διδακτορικά γιά αυξηση τών άποδοχών τους, σέ μία εποχή πού, ένω ό τιμάρημος καλπάζει μέ πραγματικό ρυθμό 30%, ό μισθός επίκουρου καθηγητή είναι γύρω στις 70.000 τό μήνα! Άλλωστε μία μισθολογική αύξηση διευκολύνει σέ τελευταία άνάλυση αυτή καθαυτή τήν έρευνα και τήν ίδια τήν Παιδεία. Τό πρόβλημα, όμως, εγκείται στό ότι τά θύματα αυτής τής διεκδίκησης δέν είναι άμεσα τό κράτος ή κάποιος παρεμφερής φορέας αλλά οί ίδιοι οί φοιτητές! Οί άμεσότερα δέ, πληττόμενοι είναι οί τελειόφοιτοι, οί όποιοι γιά ένα και δύο μαθήματα χρωστούμενα χάνουν ένα όλόκληρο έξάμηνο!

Η άπεργία αυτή δέν μπορεί παρά νά μās θυμίσει μία άλλη πού έγινε επίσης στό χώρο τής εκπαίδευσης, πέρσυ τό καλοκαίρι. Όπως θά θυμόσατε είχε σαν αποτέλεσμα τήν άποδιοργάνωση τών μαθητών, τήν άργοπορία τών πανελλαδικών εξέτάσεων αλλά, τό σημαντικότερο, τήν άκριτη αύξηση τών άποδοχών τής δημόσιας μέσης εκπαίδευσης πού τούς παραχωρήθηκε άκριβώς γιατί χρησιμοποίησαν έκβιαστικά τήν μονοπωλιακή θέση πού τούς έχει αναθέσει τό κράτος. Η κυβέρνηση και ή κάθε μελλοντική κυβέρνηση, μή μπορώντας νά έπωμιστεί τό πολιτικό κόστος μιάς άπεργίας πού πλήττει μεγάλα κοινωνικά στρώματα (φοιτητές, επαγγελματίες -π.χ. μέ τήν άπεργία τής ΔΕΗ- κ.λ.π.) ενέδωσε και θά ενδίδει κάθε φορά πού ένας κλάδος μέ σημαντική κοινωνική

